

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 lipca 2015 roku, skierowanym przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł., M. Z. (1) wniosła o uchylenie uchwały Zebrania Przedstawicieli Członków Spółdzielni Mieszkaniowej (...) Nr (...) z dnia 12 czerwca 2015 roku, utrzymującej w mocy uchwałę nr (...) z dnia 18 listopada 2014 r. Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w sprawie wykluczenia ze Spółdzielni (...) oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu M. Z. (1) wskazała, że zaskarżoną uchwałą utrzymano w mocy uchwałę wykluczającą ją ze spółdzielni. Jako przyczynę wykluczenia podano istniejącą na dzień 31 października 2015 roku zaległość w opłatach za używanie lokalu w łącznej wysokości 14.436,01 zł. Powódka zakwestionowała istnienie tej zaległości. Podniosła, iż zaskarżona uchwała nie precyzuje jakiego zadłużenia dotyczy, nie zostały wskazane daty powstania poszczególnych części składowych zaległości, ani ich wymagalności. Wskazała, iż co miesiąc uiszcza na rzecz pozwanego kwotę 826 zł – należności są regulowane na bieżąco. Powódka wskazała, iż pomiędzy stronami przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie sygn. akt II C 218/11 toczy się postępowanie, przeciwko M. Z. (1) o zapłatę kwoty 16.880 zł, jednakże nie mogą stanowić podstawy wykluczenia ze spółdzielni należności, które objęte są sporem.

(pozew k. 1-3)

W odpowiedzi na pozew z dnia 19 października 2015r., strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wskazał, że wysokość miesięcznego czynszu powódki według stanu na dzień 31.10.2014 r. wynosi 865,39 zł, przy czym kwota ta była naliczana w podobnej wysokości w okresie wcześniejszym, z którego zaległość została wzięta pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o wykluczeniu. Saldo konta na dzień 31.10.2014 r. stanowi 14.436,01 zł.

Podniósł, iż powódka była informowana o wysokości posiadanego zadłużenia i miała możliwość wykazania swoich racji w postępowaniu wewnątrzspółdzielczym, które zakończyło się utrzymaniem w mocy uchwały Rady Nadzorczej Nr (...)z dnia 18.11.2014 r. Wskazał ponadto, że 42 § 3 Ustawy Prawo Spółdzielcze z dnia 16 września 1982r. przewiduje enumeratywną listę przesłanek, których spełnienie umożliwia zaskarżenie uchwały do Sądu i zarzucił, że powódka nie wskazała, zaistnienie której z wymienionych przesłanek uzasadnia wniesienie powództwa.

(odpowiedź na pozew k. 22-23)

Na rozprawie w dniu 7 grudnia 2015r. strona powodowa podniosła zarzut przedawnienia oraz wskazała, iż tylko nieprzedawnione należności powinny być brane pod uwagę przy podejmowaniu uchwały o wkluczeniu z grona spółdzielców, zakwestionowała także wysokość czynszu oraz wysokość zadłużenia. Wskazała, ponadto, że uiszczana miesięcznie kwota z tytułu opłat za przedmiotowy lokal jest o 99 zł wyższa niż łączna miesięczna kwota należnych opłat. Podniosła także, iż w uchwale w sprawie wykluczenia powódki ze Spółdzielni nie został sprecyzowany okres, za jaki zalega z płatnościami.

(st anowisko powódki – protokół rozprawy z dnia 07 . 12.2015r., 00:03:15, k. 73v.)

Strona pozwana wskazała, że zaskarżona uchwała dotyczy zadłużenia za okres począwszy od 2011 roku.

(stanowisko pozwanego – protokół rozprawy z dnia 07.12.2015r., 00:38:36, k. 73v.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. Z. (1) – członek Spółdzielni Mieszkaniowej (...)
w Ł. – zajmuje lokal położony w Ł. przy ul. (...).

(okoliczność bezsporna)

Uchwałą Nr (...) Rady Nadzorczej z dnia 18 listopada 2014 roku, na podstawie § 22 ust. 1 w związku z § 19 ust. 1 i 2 pkt 3 Statutu Spółdzielni, po rozpatrzeniu wniosku Zarządu, postanowiono o wykluczeniu z listy członków Spółdzielni w powodu zaległości w opłatach za używanie zajmowanego lokalu.

W uchwale została wskazana wysokość zadłużenia na dzień 31 października 2014 roku w wysokości 14.436,01 zł.

(uchwała z dnia 18.11.2014r. k. 33)

Następnie, Zebranie Przedstawicieli Członków Spółdzielni Mieszkaniowej uchwałą nr 4 z dnia 12 czerwca 2015 roku postanowiło utrzymać w mocy powyższą uchwałę Rady Nadzorczej z dnia 18 listopada 2014r. w przedmiocie wykluczenia.

(informacja o podjęciu uchwały z dnia 12.06.2015r. k. 4)

Powyższa uchwała została doręczona M. Z. (1) w dniu 22 czerwca 2015 roku.

(okoliczność bezsporna)

Każdy z lokatorów Spółdzielni posiada konto główne składające się z trzech subkont (woda, czynsz oraz fundusz remontowy). Wpłacane należności są w pierwszej kolejności zaliczane na zaległości z tytułu wody oraz funduszu remontowego.

Na kontach opłat eksploatacyjnych M. Z. (1) na dzień 31 października 2014 roku istniała niedopłata w kwocie 14.436,01 zł, w tym z tytułu czynszu, za lokal przy ul. (...) – w kwocie 9.479,22 zł oraz z tytułu odsetek – 4.956,79 zł.

(karta kontowa k. 30-31 (k. 83) oraz karta kontowa dot. odsetek k. 85 , informacja o stanie konta k. 29)

Opłaty za przedmiotowy lokal nie były uiszczane regularnie co miesiąc (nie uiszczono opłat za mieszkanie w miesiącu: marcu 2011r., maju, czerwcu

i listopadzie 2012r., styczniu, lutym, marcu 2013r., sierpniu 2014r.), ponadto zdarzało się, że M. Z. (1) nie regulowała na bieżąco zaległości

z tytułu rozliczenia zużycia wody, wpłacała tytułem czynszu kwotę w niższej wysokości niż obowiązująca (w 2012 roku za okres 9 miesięcy uiszczala czynsz

w niższej kwocie, za pozostałe trzy miesiące nie dokonała wpłat, także w 2014 roku za okres 10 miesięcy uiściła czynsz w niższej kwocie).

(saldo za 2011r. k. 86, saldo za 2012r. k. 87, saldo za 2013r. k. 88, saldo za 2014r. k. 89, saldo za 2015r. k. 90)

Opłata miesięczna, która powodka zobowiązana jest uiszczać za lokal przy

ul. (...) w Ł. od dnia 1 października 2014r. wynosi 865,39 zł miesięcznie. Składają się na nią należności z tytułu: eksploatacji (77,60 zł brutto), centralnego ogrzewania (198,79 zł brutto), podatku (14,78 zł brutto), funduszu remontowego (96,07 zł brutto), opłata za domofon (1,21 zł brutto), za upiększanie terenu (0,74 zł brutto), za podgrzanie zimnej wody (228,52 zł brutto), za zimną wodę (179,92 zł brutto), opłata stała (3,50 zł brutto), opłata abonencka (0,74 zł brutto),

za wywóz odpadów niesegregowanych (48 zł brutto) oraz opłata za moc zamówionej ciepłej wody (15,52 zł brutto).

(informacja o opłatach za lokal, k. 32)

Na dzień 16 listopada 2015r. zadłużenie M. Z. (1) wynosi 10.761,85 zł, w tym odsetki naliczane od nieterminowych wpłat w wysokości 5.327,78 zł na dzień 31 lipca 2015r.

(karta kontowa k. 67-72)

Strona powodowa nie skarżyła uchwał przedmiotowej Spółdzielni odnośnie wysokości czynszu.

(okoliczność bezsporna)

Między stronami przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi toczyło się postępowanie w sprawie o sygn. akt II C 218/11 z powództwa powodowej spółdzielni, która pozwem z dnia 3 marca 2011r. wniosła o zasądzenie od M. Z. (1) oraz M. Z. (2) solidarnie kwoty 16.880 zł wraz z ustawowymi odsetkami od daty wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, wskazując, iż na dochodzoną pozwem kwotę składają się: kwota 13.086,96 zł stanowiąca spłacone przez Spółdzielnię raty kredytu udzielonego poprzednikowi prawnemu spółdzielni na budowę budynku, w którym obecnie znajduje się lokal pozwanej oraz kwota 3.793,04 zł odsetek ustawowych, liczonych od należnych rat.

(pozew k. 44-53)

Powództwo w powyższej sprawie zostało oddalone.

(okoliczność przyznana przez stronę powodową, protokół z dnia 08.06.2016r., 00:01:46, k. 116v.)

Dokonując ustaleń faktycznych, sąd oparł się na powołanych dowodach z dokumentów.

Przedłożone dokumenty dokładnie wskazują na sposób wyliczenia kwoty zadłużenia wynikającej z uchwały. Osobno wskazano kwotę należności głównej z tytułu samego czynszu – k. 86-90 (możliwym jest dokładne ustalenie niedopłaty na dzień

31 października 2014 roku), osobno przedstawiono sumę wszystkich opłat łącznie

z czynszem – k. 80-84 (również możliwe jest wyodrębnienie kwoty niedopłaty na dzień 31 października 2014 roku)

oraz osobno przedłożono sposób naliczenia odsetek – k.85 (również możliwe jest wyodrębnienie kwoty niedopłaty na dzień

31 października 2014 roku). Tak czytelne rozliczenia pozwalają sprawdzić je pod względem rachunkowym. Sąd, oceniając dokumenty, nie stwierdził żadnych nieprawidłowości. Wbrew zarzuto, nie wystąpiło także naliczanie odsetek od odsetek. Brak jest podstaw do stwierdzenia nieprawidłowości w naliczeniach. Jednocześnie strona powodowa, mimo dwukrotnego wezwania, w żaden sposób nie sprecyzowała swoich zarzutów czy wątpliwości. Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 7 grudnia 2015 roku Sąd udzielił pełnomocnikowi powódki terminu 14 dni na zapoznanie z dokumentami i udokumentowanie wpłat, które

w jego ocenie zostały pominięte przez spółdzielnię (k. 73 odwr.). Po raz kolejny

w dniu 29 grudnia 2015 roku udzielono pełnomocnikowi powódki terminu m.in.

na sprecyzowanie zarzutów dotyczących wyliczeń (k. 93). Obydwa wezwania pozostały bez odpowiedzi, pełnomocnik nie przedstawił także żadnych wniosków dowodowych. Natomiast z wypowiedzi na rozprawie w dniu 8 czerwca 2016 roku wynikało, że właściwie nie kwestionuje rozliczenia wpłat, w tym faktu, że są realizowane nieregularnie i nie w pełni. Tym samym, Sąd uznał, że strona powodowa w żaden sposób nie podważyła wyliczeń pozwanej spółdzielni.

Na rozprawie w dniu 7 grudnia 2015r. Sąd oddalił wniosek strony powodowej o zwrócenie się do banku w przedmiocie informacji o dokonywanych wpłatach związanych z zajmowanym przez M. Z. (1) lokalem. Podstawę prawną oddalenia wniosku stanowił art. 105 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. z 2015 r. poz. 128), określający sytuacje uchylenia tajemnicy bankowej, w których bank ma obowiązek udzielenia tych informacji na żądanie sądu. Niniejsza sprawa nie należy do żadnej z kategorii wskazanych w powołanym przepisie. Zauważyć także należy, iż

powódka ma możliwość wystąpienia do banku w celu uzyskania wnioskowanych informacji we własnym zakresie. Pełnomocnik powódki na rozprawie w dniu 8 czerwca 2016 roku okazał wyciąg z konta, nie złożył go jednak do akt.

Tok sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Ł. w sprawie sygn. akt II C 218/11 o zapłatę kwoty 16.880 zł pozostaje bez wpływu na niniejsze rozstrzygnięcie. Spór przed Sądem Rejonowym objął bowiem zupełnie inne należności – wyniki z rozliczenia kredytu zaciągniętego na budowę. Nie były one przedmiotem uchwał w przedmiocie wykluczenia ze spółdzielni.

W powyższym stanie faktycznym, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 1443 ze zm.). Stosownie do treści art. 24 § 1 ustawy Prawo Spółdzielcze, spółdzielnia może rozwiązać stosunek członkostwa tylko przez wykluczenie albo wykreślenie członka. Wykluczenie członka ze spółdzielni może nastąpić w wypadku, gdy z jego winy umyślnej lub z powodu rażącego niedbalstwa dalsze pozostawanie w spółdzielni nie da się pogodzić z postanowieniami statutu spółdzielni lub dobrymi obyczajami. Statut określa przyczyny wykluczenia. W myśl art. 24 § 6 powołanej ustawy, jeżeli organem właściwym w sprawie wykluczenia albo wykreślenia członka ze spółdzielni jest Rada Nadzorcza, członek spółdzielni ma prawo odwołać się od uchwały o wykluczeniu albo wykreśleniu do walnego zgromadzenia, w terminie określonym w statucie, albo zaskarżyć uchwałę rady nadzorczej do sądu w terminie sześciu tygodni od dnia doręczenia członkowi uchwały z uzasadnieniem.

Natomiast możliwość zaskarżenia uchwały walnego zgromadzenia (w tym przypadku – Zebrania Przedstawicieli Członków Spółdzielni) wynika z treści przepisu art. 42 § 3 ustawy prawo spółdzielcze, który stanowi, że uchwała sprzeczna z postanowieniami statutu bądź dobrymi obyczajami lub godząca w interesy spółdzielni albo mająca na celu pokrzywdzenie jej członka może być zaskarżona do sądu.

W myśl art. 42 § 6 ustawy Prawo Spółdzielcze powództwo o uchylenie uchwały walnego zgromadzenia powinno być wniesione w ciągu sześciu tygodni od dnia odbycia walnego zgromadzenia, jeżeli zaś powództwo wnosi członek nieobecny na walnym zgromadzeniu na skutek jego wadliwego zwołania – w ciągu sześciu tygodni od dnia powzięcia wiadomości przez tego członka o uchwale, nie później jednak niż przed upływem roku od dnia odbycia walnego zgromadzenia.

Jeżeli ustawa lub statut wymagają zawiadomienia członka o uchwale, termin sześciotygodniowy wskazany w § 6 biegnie od dnia tego zawiadomienia dokonanego w sposób wskazany w statucie (§ 7).

Mając na uwadze powyższe, wskazać należy, iż formalne wymogi dla skutecznego wniesienia powództwa o uchylenie uchwały Zebrania Przedstawicieli Członków Spółdzielni Mieszkaniowej (...) zostały spełnione. Przedmiotowa uchwała została doręczona powódce w dniu 22 czerwca 2015 r., zaś powództwo wniesiono w dniu 31 lipca 2015 roku, a więc z zachowaniem 6-cio tygodniowego terminu. Okoliczność ta pozostawała poza sporem.

W przedmiotowej sprawie Rada Nadzorcza Spółdzielni Mieszkaniowej (...) podjęła w dniu 18 listopada 2014 roku uchwałę

o wykluczeniu powódki z listy członków spółdzielni. W uchwale jako przyczynę jej podjęcia wskazano zaległości w opłatach za używanie zajmowanego przez nią lokalu położonego w Ł. przy ul. (...), stanowiące na dzień 31 października 2014r. kwotę 14.436,01 zł. Decyzję utrzymała w mocy uchwała Zebrania Przedstawicieli Członków podjęta w dniu 12 czerwca 2015r.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż uczestnictwo w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na poszczególne lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu stanowi podstawowy obowiązek członka spółdzielni w myśl art. 4 ust. 1 wskazanej ustawy. Zaniechanie spełnienia tego obowiązku jest działaniem na szkodę spółdzielni i niewykonywaniem podstawowych obowiązków członkowskich, wypełnia zatem przesłanki wykluczenia członka (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa 1004/12).

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, powódka naruszyła ciężące na niej, jako członkini Spółdzielni, obowiązki. Jednym z nich, o zasadniczym charakterze, jest terminowe wywiązywanie się ze wszystkich zobowiązań na rzecz Spółdzielni, w tym uiszczanie opłat za użytkowanie lokalu mieszkalnego. Jak ustalono, wpłaty nie były dokonywane przez powódkę regularnie co miesiąc, konsekwencją czego było powiększające się zadłużenie, które na dzień 31 października wykosiło 9.479,22 zł, zaś wraz z odsetkami w kwocie 4.956,79 zł – 14.436,01 zł. Wysokość zadłużenia nie została skutecznie podważona.

Z załączonych do akt pism wynika również, że powódka była informowana o wysokości zadłużenia, a przekazane informacje odpowiadały przedstawionym rozliczeniom księgowym. Zważywszy, że miesięczna wysokość obciążających powódkę opłat za lokal przy ul. (...) na dzień 1 października 2014 roku wynosiła 865,39 zł, skala zadłużenia jest naprawdę znacząca.

Podkreślić należy, iż zadłużenie powódki wobec spółdzielni narastało latami. Nadal zalega ona z opłatami za przedmiotowy lokal w kwocie 15.977,51 zł (w tym zaległości z tytułu opłat - 10.649,73 zł oraz odsetki – 5.327,78 zł).

Odnosząc się do podnoszonych przez powódkę zarzutów, wskazać należy, iż sprowadzały się one do kwestionowania istnienia i wysokości zadłużenia stanowiącego przyczynę jej wykluczenia z grona spółdzielców.

Podkreślić należy, iż w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ta zasada materialno - prawna znajduje odzwierciedlenie w przepisie procesowym art. 232 k.p.c., który z kolei stanowi, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z tymi przepisami, do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie.

Tym samym, to na powódce spoczywał ciężar wykazania regulowania należności z tytułu zajmowanego lokalu na bieżąco, w sposób nie pozwalający na powstanie zaległości, udokumentowania wpłat dokonywanych na poczet czynszu. W ocenie Sądu M. Z. (1) nie sprostała ciężarowi dowodu.

Strona powodowa wskazywała na nieprawidłowe księgowanie przez pozwaną Spółdzielnię dokonywanych przez nią wpłat oraz kwestionowała wysokość czynszu.

Jednakże nie sprecyzowano jakichkolwiek zarzutów w tym zakresie, nie wskazano nawet, które z rozliczeń budzą wątpliwości, nie wyjaśniono, na czym te nieprawidłowości polegają, jakie niezgodności występują w wyliczeniach.

Jak wskazano w ocenie materiału dowodowego, Sąd dwukrotnie udzielił stronie powodowej terminu na sprecyzowanie zarzutów dotyczących przedstawionych przez pozwanego wyliczeń, udokumentowania wszelkich wpłat na poczet czynszu oraz zgłoszenia ewentualnych wniosków dowodowych. Dwukrotne, precyzyjne wezwania Sądu w tym zakresie pozostały bez jakiegokolwiek odzewu. W rezultacie zarzuty pozwu pozostały zupełnie gołosłownymi twierdzeniami nie popartymi nawet wskazaniem, z czym strona powodowa nie może się zgodzić. Jedyne sprecyzowanie dotyczyło uiszczania wpłat przez M. Z. (1) – pełnomocnik powódki wskazywał, że należności były uiszczane regularnie, w sposób stały, w pełni, a spółdzielnia nie dokonała ich rozliczenia. Natomiast spółdzielnia w odpowiedzi przedstawiła wykaz

posiadanych wpłat i sposób ich księgowania. Strona powodowa nawet nie próbowała podważyć przedstawionych dokumentów, zaniechano nawet twierdzenia, że były inne wpłaty, nie próbowano przedstawić żadnych dowodów w tym zakresie.

Co więcej – pełnomocnik powódki na ostatniej rozprawie, stwierdzając brak realizacji zleceń przelewu w poszczególnych miesiącach, obarczył winą bank i wywodził, że to spółdzielnia winna była nadzorować przelewy. Jednak obowiązek realizacji świadczeń obciążał M. Z. (1) – to powódka winna była czuwać nad prawidłową wysokością uiszczanych opłat oraz prawidłowym wykonaniem przez bank (w ramach umowy zawartej z powódką) złożonego zlecenia.

Nie zdołano zatem wykazać również braku winy powódki w powstaniu zadłużenia. Nie podniesiono jakichkolwiek okoliczności usprawiedliwiających zaniechania w uiszczaniu opłat za poszczególne miesiące, a wystawienie stałego zlecenia na kwotę niższą niż comiesięczna kwota opłaty, jest wręcz działaniem celowym. Strona powodowa nawet nie wskazała okoliczności, które mogłyby świadczyć o braku winy powódki. Wręcz przeciwnie – stanowisko pełnomocnika powódki świadczy o braku poczucia odpowiedzialności za wypełnianie ciężących zobowiązań.

Mimo spoczywającego na powódce ciężaru dowodzenia i dokonywanych przez Sąd w tym zakresie stosownych pouczeń o skutkach zaniechania prowadzenia postępowania dowodowego, ograniczyła się ona do gołosłownych twierdzeń. W ostatniej fazie procesu, powódka podniosła także, że nie zgadza się z wysokością opłat, kwestionuje rozliczenia mediów, zarzuciła pomylenie wodomierzy. Jednak samo podniesienie zarzutu, bez jakiegokolwiek uzasadnienia, czy wniosków, dokonane po upływie określonego terminu, nie może stanowić wystarczającej podstawy powództwa. Nie może zostać również potraktowane jako świadome zaniechanie realizacji spornego świadczenia – wymagałoby to bowiem również skonkretyzowanych zarzutów.

Także podnoszony przez powódkę zarzut przedawniania nie zasługuje na uwzględnienie.

Zaległości czynszowe, jak inne świadczenia okresowe, przedawniają się z upływem trzech lat od dnia ich wymagalności – stosownie do art. 118 k.c. Podobny okres przedawnienia dotyczy również opłat eksploatacyjnych (np. za ogrzewanie, gaz, wodę, wywóz śmieci). Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym czynsz stał się wymagalny, czyli terminu, do którego należało go zapłacić. Po jego upływie dłużnik czynszowy może skutecznie skorzystać z przysługującego mu prawa podmiotowego i skutecznie uchylić się od spłaty zaległości. Jednakże sama okoliczność przedawnienia roszczeń nie oznacza, że pozwana Spółdzielnia ma obowiązek pominąć je przy obliczaniu zaległych należności za przedmiotowy lokal. Przedawnione roszczenie nie wygasa, tylko zamienia się w tzw. zobowiązanie niepełne (naturalne), którego cechą jest jedynie niemożność jego przymusowej realizacji; nie niweczy jego istnienia. Zatem zarzut przedawnienia podniesiony

w niniejszym postępowaniu nie podważa wyliczeń spółdzielni, a co za tym idzie – wobec skali zadłużenia za okres wynikający z uchwały, a nie objęty przedawnieniem – nie wpływa także na treść rozstrzygnięcia. Zarzut przedawnienia zgłoszony

w ewentualnym postępowaniu o zapłatę będzie podlegał ocenie merytorycznej. Jego uwzględnienie może wprawdzie wpłynąć na wysokość zasądzonej kwoty. Nie zmieni to jednak oceny, iż przedstawione przez spółdzielnię wyliczenia są prawidłowe. Należy również zauważyć, iż zasądzone roszczenie może być inne niż wynikające z uchwały – zależeć będzie bowiem także od daty wytoczenia ewentualnego powództwa.

W niniejszej sprawie – powódka nie uczyniła zadość ciężarowi dowodu. Nie wykazała, iż uchwała pozostaje w sprzeczności z przepisami statutu, dobrymi obyczajami, godzi w interesy spółdzielni, albo ma na celu pokrzywdzenie jej członka. Zbadanie przesłanek wykluczenia ze spółdzielni potwierdziło istnienie wierzytelności w wysokości przyjętej w uchwale na dzień 31 października 2014 roku, a więc przed jej podjęciem.

Z powyższych względów oddalono powództwo w całości.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił art. 98 k.p.c. statuujący zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania. Z uwagi na to,

iż powódka nie ostała się ze swoim roszczeniem, spoczywa na niej obowiązek zwrotu kosztów procesu poniesionych przez przeciwnika. Dlatego też Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 197 zł, na którą złożyły się koszty zastępstwa procesowego ustalone w oparciu o § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu /Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm./ oraz kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Zgodnie bowiem z § 21 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Stosownie do § 23 obecnie obowiązującego rozporządzenia, weszło ono w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku. pozew został wniesiony w dniu 31 lipca 2015 roku; zastosowanie zatem znajdują przepisy uprzednio obowiązującego rozporządzenia.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem o prawie, terminie i sposobie wniesienia apelacji doręczyć pełnomocnikowi powódki.